VAN MANNEKE PIS TOT DE BETOVERDE HAAS

België in 20 stoere,
spannende en grappige verhalen

Tanguy Ottomer

INHOUD

Voorwoord 3

Manneke Pis Brussel 5
Het monster in het moeras Henegouwen 11
Lange wapper Antwerpen 17
Reinaert de vos Oost-Vlaanderen 24
Het dankbare alvermanneke Limburg 29
De witte merrie Waals-Brabant 34
De fee Lienne Luik 40
De reus van de steenpoort Vlaams-Brabant 44
Het ros Beiaard en de gespleten rots Namen 52
Brabo en de reus Antwerpen 57
De sprekende vis Luik 64
Tijl Uilenspiegel en de gierige buurman West-Vlaanderen 70
De gouden geit Henegouwen 76
Het magische wambuis Limburg 81
De witte broden Waals-Brabant 84
De betoverde haas West-Vlaanderen 88
De feeën van Hultai Luxemburg 92
De draak op het Belfort Oost-Vlaanderen 97
De herder van de feetjes Luxemburg 102
De beer van Bohan Namen 106

Dank aan 111

VOORWOORD

Verhalen niet verloren laten gaan, dat is iets waar ik elke dag aan werk. Niet alleen de verhalen over onze steden en onze geschiedenis, maar ook onze legendes en sprookjes.

Als kleine jongen was ik verknocht aan boeiende *bedtime stories*. Dat kwam door mijn favoriete babysit. Maarten was een straffe verteller die me steeds meenam in zijn fantasiewereld, net voor het slapengaan. Hij liet me drie 'ingrediënten' kiezen en verzon er dan ter plekke een verhaal mee. Ik blijf het verbazingwekkend vinden dat iemand dit zo uit de mouw kan schudden. Dat is een van de redenen waarom ik dit boek wilde maken.

In dit boek vind je een selectie aan verhalen die van eigen bodem zijn. Het zijn bekende, minder bekende of zelfs verloren verhalen die we simpelweg nooit mogen vergeten.

We kennen allemaal de klassiekers waar Disney zijn eigen versies van maakte. Maar kennen we onze Belgische sprookjes wel? Ons kleine landje heeft immers een rijke geschiedenis aan grappige en boeiende verhalen.

Ik ben op zoek gegaan in al onze provincies en ik heb een selectie gemaakt van verschillende legendes die reeds eeuwenlang de ronde doen. Van gigantische reuzen tot betoverde hazen, boze feetjes en wilde beren: je vindt ze allemaal terug in dit voorleesboek.

Geniet samen van onze mooiste, sterkste en strafste verhalen.

En lees nog lang en gelukkig,
Tanguy Ottomer

MANNEKE PIS

Illustratie: Shamisa Debroey

Er was eens, lang geleden, in de buurt van Brussel, een lief maar heel ondeugend jongetje dat niets liever deed dan iedereen voor de gek te houden. Hij verstopte de sokken van zijn moeder. Hij smeerde in het geniep mosterd op de boterham van zijn vader. Hij verving de suiker in de keuken van zijn tante door zout. Maar vooral: hij ging overal stiekem plassen.

Hij vond niets leuker dan dat klaterende fonteintje dat hij zomaar uit zijn eigen broek kon toveren. En dat deed hij dan ook, elke keer dat hij daar zin in had. Op alle mogelijke plaatsen. Hij plaste in de tuin van de buren. Hij plaste in het hondenhok van zijn grootmoeder. Hij plaste tegen de muur van de kerk. (Hij plaste zelfs één keer in de kerk!) Nu zal je wel begrijpen: de mensen waren daar helemaal niet van gediend! Het is niet netjes. Het gaat stinken. Het hoort gewoon niet. Dat weet iedereen. Jij weet het. Ik weet het. Het jongetje wist het ook. Maar toch bleef hij het doen.

Het regende dan ook klachten bij de ouders van het jongetje. De buurman kwam langs met een broek die gewassen aan de lijn had gehangen, maar nu stonk naar de pis. De bakker weigerde hun nog brood te leveren nadat het jongetje in zijn laarzen had geplast die buiten aan de deur stonden. Alleen de zwerver die vaak op de hoek van de straat zat kon wel om de fratsen van het jongetje lachen. Toen hij een keer al drie dagen niets gegeten had, was het jongetje hem zijn boterhammen komen geven. Dat was de zwerver nooit vergeten.

'Wacht maar', dreigden de ouders van het jongetje ten einde raad na de zoveelste klacht. 'Als je nog één keer plast waar het niet hoort, dan gaan we het aan de heks vertellen. Dan zal je wel anders piepen en plassen!' Want al zo lang de mensen het zich konden herinneren, leefde de buurt onder het juk van een boze heks. Ze deed oogsten mislukken, maakte mensen ziek en had er zelfs een keer voor gezorgd dat haar buurman

alleen nog maar achterstevoren kon lopen. Als de mensen iets níét wilden, was het de aandacht van de heks trekken.

Dat wilden de ouders van het jongetje natuurlijk ook niet. Ze wilden gewoon dat hun zoon in het toilet plaste, zoals iedereen. (En misschien heel af en toe tegen een boom. In een bos of zo.)

De enige oplossing die de ouders konden bedenken, was hun zoon met argusogen in de gaten houden. Hij mocht voortaan niet verder dan twee meter uit hun buurt gaan. De ouders van de jongen hadden een kraam met eieren op de markt en de volgende dag moest het jongetje dan ook mee naar de markt, ook al had hij daar helemaal geen zin in.

De ouders van het jongetje zetten er flink de pas in. Wie vroeg op de markt was, kon een beter plaatsje kiezen en meer verkopen.

Maar het jongetje had helemaal geen haast. Hij zag zoveel moois onderweg wat hij van dichterbij moest gaan bekijken: een vlinder met paarse vleugels, een mier die een broodkruimel verplaatste die twee keer zo groot was als de mier zelf, een prachtige roze bloem – de lievelingskleur van zijn moeder!

Toen het jongetje de bloem voor zijn moeder geplukt had en opkeek, was zijn moeder in geen velden of wegen meer te bekennen. Waar waren zijn ouders gebleven? Het jongetje haastte zich nu voort, maar hij kende dit deel van de stad niet zo goed en liep al snel verloren. Het jongetje kwam in een verlaten stuk van de stad terecht, waar niemand durfde te komen. Er werd verteld dat de heks hier woonde en dus liep iedereen met een grote boog om deze straten heen. Dat had het jongetje natuurlijk ook gedaan, als hij het had geweten.

Maar het jongetje wist het niet en wandelde verder en verder de verlaten wijk in, op zoek naar iemand om de weg naar de markt te vragen. Daar zou hij zijn ouders immers vast terugvinden! Hij klopte aan bij verschillende huizen, maar kreeg nergens antwoord.

Hij moest plots heel erg dringend plassen en besloot dat tegen de deur van een van de huizen te doen. (Er was toch niemand thuis!) Hij koos de enige rode deur, omdat die dezelfde kleur had als zijn schoenen.

Wat hij niet had gezien, was dat er naast die deur, boven zijn hoofd, een heel klein raampje zat. En achter dat raampje zat een oud vrouwtje met een spitse kin en smalle ogen, die gemeen naar buiten tuurden. Ze zag best wat het jongetje van plan was! En ze vond het helemaal niet leuk.

Terwijl het jongetje tevreden stond te plassen, vloog de deur met een ruk open. Verschrikt keek het jongetje omhoog, waardoor hij rakelings langs het gezicht van de oude vrouw plaste. De heks – want die was het natuurlijk – rende naar buiten en greep het jongetje stevig bij de schouders. 'Hoe durf je tegen mijn deur te plassen', kakelde ze. 'Het is hoog tijd dat iemand jou een lesje leert! Ik sluit je op in mijn kippenhok, tot ik de juiste straf voor jou heb bedacht!'

Even later zat het jongetje tussen de kippenstront en een kakelende haan. Het stonk in het hok en hij kon niet helemaal rechtop staan, daarvoor was het hok te klein. Tot overmaat van ramp begon de haan nu ook in zijn benen te pikken. Om de haan op afstand te houden (en omdat hij nog altijd moest plassen) deed het jongetje opnieuw zijn broek open en hij richtte zijn straal op de protesterende haan.

Hij was zo druk bezig dat hij niet merkte hoe de heks achter hem terug naar het kippenhok kwam geslopen. 'Zo, zo! Zelfs als ik je opsluit stop jij niet met plassen! Maar je mag gerust zijn. Ik heb een gepaste straf voor je bedacht. Je zal je lesje leren!' De heks lachte zo luid en vals dat het jongetje van schrik eindelijk stopte met plassen. Wat stond hem in vredesnaam te wachten?

De heks haalde hem uit het kippenhok en verstopte hem onder een dikke deken in een kruiwagen. 'Ik neem je mee naar Brussel', giechelde de heks. 'Dat is een lange wandeling, dus je hebt alle tijd om na te denken over al je kattenkwaad. En om je af te vragen wat ik in Brussel met je van plan ben, eens ik je de stad heb binnengesmokkeld.'

Het was warm in de kruiwagen en de dikke deken stonk verschrikkelijk naar knoflook en rotte eieren. Het jongetje had honger,

maar geen eten. Hij miste zijn ouders. Zouden die nog altijd op de markt zijn? Zouden ze naar hem op zoek zijn? En bovendien moest hij alweer plassen! Bang lag hij te luisteren naar de heks die stilletjes praatte terwijl ze de kruiwagen door de straten duwde. 'Ik smokkel je mee naar het midden van Brussel', mompelde ze. 'En dan verander ik je in een standbeeldje. En niet zomaar een standbeeldje: een standbeeldje dat eeuwig plast. We zullen eens zien hoe graag je nog plast als je niks anders meer kan doen. Het zal je leren! Als dat geen gepaste straf is, weet ik het ook niet meer.'

Als bevroren lag het jongetje te luisteren naar de heks. Hij moest ontsnappen! Maar hoe?

Gelukkig voor het jongetje zag een zwerver de heks passeren. Hij vond het maar vreemd, zo'n oud vrouwtje dat in haar eentje zo'n zware kruiwagen duwde. Daar wilde hij meer van weten. Dus volgde hij de heks vanop een afstandje. Toen hij op een onbewaakt moment een rood schoentje uit de kruiwagen zag bungelen dat hij herkende als het schoentje van het jongetje dat hem eerder geholpen had, werd de zwerver nog nieuwsgieriger.

Hij bleef achter de heks aan lopen. Op een veilige afstand, maar wel zo dichtbij dat hij de heks kon horen vertellen over haar plannen tegen de jongen. Toen de zwerver begreep wat de heks met het plassende jongetje van plan was, wist hij meteen dat hij moest ingrijpen. Het jongetje moest gered worden!

Nu kon deze zwerver toevallig heel erg goed beeldhouwen. Dat had hij van zijn vader geleerd. (Die het weer van zijn vader had geleerd, en zo verder.) En de weg naar Brussel was zo lang dat de heks die niet in één dag kon wandelen. Ze begon steeds dieper te zuchten en steeds harder te klagen dat de kruiwagen zo verschrikkelijk zwaar was. Uiteindelijk stopte de heks met de kruiwagen in het midden van de velden. Ze bond het jongetje strak vast in de kruiwagen zodat hij niet kon vluchten terwijl de heks sliep. Bovendien legde ze haar hand stevig rond zijn voetje. Het jongetje kon dus niet ontsnappen zonder haar wakker te maken.

Toen het donker werd en de heks zich naast de kruiwagen in de velden installeerde, zocht de zwerver naar een grote steen waaruit hij een beeld kon houwen. Hij sloeg een paar keer op zijn vingers doordat hij zo snel wilde zijn. En hij kon niet eens vloeken of jammeren van de pijn, want dan zou de heks wakker worden. Uiteindelijk had hij een beeldje dat perfect op het plassende jongetje leek. Hij sloop vervolgens met het beeldje door het veld naar de snurkende heks. Hij legde zijn hand op de mond van het jongetje, zodat hij niet zou schreeuwen en maakte hem dan voorzichtig wakker. Met grote ogen staarde de jongen naar de zwerver. Zou die hem echt kunnen helpen? Heel behoedzaam trok de zwerver vervolgens het jongetje uit zijn rode schoentjes. De vingers van de heks bleven rond het schoentje liggen, dus ze merkte niks. Vervolgens stopte de zwerver het beeldje

dat hij net had gemaakt in de schoentjes. Als de heks nu in haar slaap naast zich tastte, zou ze nog altijd denken dat het jongetje naast haar lag en dus niks vermoeden. Het jongetje moest daarvoor wel zijn mooie rode schoentjes achterlaten, maar dat vond hij niet zo erg. Hij rende samen met de zwerver door de velden, zo snel mogelijk weg van de heks.

Toen de zon de volgende ochtend opkwam, waren het jongetje en de zwerver al een heel eind verder in de richting van Brussel, veilig voor de heks. (Nee, aan zijn bange ouders dacht het jongetje niet. Hij was heel erg opgewonden dat hij eindelijk de stad Brussel zou zien.) Toen de heks merkte dat ze 's nachts was beetgenomen en er in plaats van een jongetje een beeldje met rode schoentjes aan naast haar lag, werd ze razend. Ze tierde en schreeuwde en sprak een verschrikkelijke vloek uit. Overal waar ze haar handen spreidde in het veld, ontstond vuur dat in een lange lijn naar Brussel ging. De heks wilde met haar tovervuur als wraak de hele stad platbranden!

Maar waar vuur is, is ook rook. Het jongetje en de zwerver zagen algauw dikke rookpluimen hun kant op komen. Rookpluimen die zo groot waren en zo snel bewogen dat daar wel tovenarij mee gemoeid moest zijn. Ze begrepen allebei dat ze Brussel en omstreken voor eens en voor altijd moesten beschermen tegen de woedende heks. En ze moesten snel zijn, want het vuur likte al bijna aan de stadswallen. Als de vlammen die konden bereiken, zou heel de stad echt in rook opgaan! Ze hadden water nodig om het vuur te blussen. Heel veel water, en heel snel. In paniek begon de zwerver naar de dichtstbijzijnde rivier te lopen.

Het jongetje was ondeugend, maar gelukkig ook best slim. Hij hoefde helemaal geen water te vinden. Hij draaide zich naar het vuur bij de stadswallen en begon te plassen en te plassen. Het jongetje plaste zoals hij dat nog nooit had gedaan. Langzaam maar zeker doofde het vuur rond de wallen van Brussel uit, tot er slechts hier en daar wat vlammetjes en vonken overbleven die niet langer gevaarlijk waren.

De heks, die ondertussen naar de stad toe was gerend, zag wat het plassende jongetje deed en was niet langer woedend, maar furieus. Hoe durfde het jongetje haar wraak te dwarsbomen! De heks was zo kwaad dat ze vergat om zelf uit de buurt van het resterende vuur te blijven. Toen ze besefte welk gevaar er dreigde, was het al te laat. Met een laatste kakelende kreet verdween de heks in de vlammen die ze zelf getoverd had, en ze verbrandde.

En zo redde Manneke Pis niet alleen de stad van het vuur, maar zorgde hij er in één moeite ook voor dat Brussel eindelijk bevrijd was van het juk van de boze heks die onder haar wallen leefde. De Brusselaars waren uiteraard heel gelukkig en het beeldje van Manneke Pis dat de zwerver had gemaakt, kreeg een ereplaats in het midden van de stad. En daar kan het jongetje, tot op de dag van vandaag, naar hartenlust plassen.

Wist je dat...

Het legendarische standbeeld van Manneke Pis te bezoeken is in onze hoofdstad? Van over de hele wereld komen mensen naar Brussel om het te bekijken. Let wel op dat je er niet voorbij loopt, want het beeldje van Manneke Pis is maar 55,5 centimeter groot.

Hoewel het ondeugende jongetje meestal naakt staat te plassen, hij ook een hele grote kleerkast van meer dan 1.000 kostuums heeft? Manneke Pis trekt regelmatig een nieuwe outfit aan bij feestelijke aangelegenheden. De kostuums worden bewaard in het GardeRobe museum, in Brussel.

Het beeldje in het verleden al een paar keer gestolen werd? Nu staat er een replica op een sokkel vlak bij de Grote Markt, het originele standbeeld werd naar het Broodhuis, het Brusselse stadsmuseum, gebracht.

HET MONSTER IN HET MOERAS

Illustratie: Kevin Lauryssen

Er was eens, lang geleden, een klein dorpje dat geteisterd werd door een vreselijk monster dat in het moeras leefde. Of dat dachten de mensen toch. Want niemand had het monster al eens in het echt gezien. Was het een gigantische draak? Of net een enorme slang? Of misschien een uit de kluiten gewassen krekel? Niemand voelde zich geroepen om het van dichtbij te gaan controleren, want volgens de verhalen verslond het monster iedereen die in de buurt van het moeras kwam. Je zou voor minder op je tellen passen! De dorpelingen namen natuurlijk liever het zekere voor het onzekere en als ze naar de stad moesten, liepen ze met een grote boog om het moeras heen. Dat was een stevige omweg, waardoor ze vaak een dag langer dan nodig onderweg waren. Maar dat hadden de dorpelingen ervoor over. De eeuwenoude verhalen over het monster deden toch zeker niet voor niets nog altijd de ronde?

Omdat ook de mensen uit de naburige dorpen en steden de verhalen kenden, bleven zij liever weg van het dorp met het monster. De dorpelingen waren dus vooral op zichzelf aangewezen. De kinderen uit het dorp werden van zodra ze konden kruipen of lopen op het hart gedrukt om het moeras altijd te mijden. Elke dag zeiden hun ouders het minstens één keer: 'Wat je ook doet, blijf weg bij het moeras!'

Maar je raadt het al: op een goede dag moest dat natuurlijk een keer fout gaan. Een klein meisje was op die mooie zomermorgen met haar bal aan het spelen in de voortuin van haar huis. Haar hondje kwam plots wild blaffend naar buiten gerend. Hij wilde meespelen! Het beestje gaf met zijn poot een tik tegen de bal, die prompt de voortuin uit rolde. Het hondje ging achter de bal aan en het meisje ging achter haar huisdier aan. Als een gek treintje volgden ze de bal. Het hondje gaf die telkens weer een tik

met zijn snuit. Tot de bal het moeras in rolde.

Het meisje was niet vergeten hoe haar moeder haar die ochtend nog maar eens had gewaarschuwd: wat je ook doet, blijf uit de buurt van het moeras! Ze kon de woorden ondertussen dromen. Haar ouders zouden kwaad zijn als ze niet luisterde. Dat wist ze. Maar haar moeder zou ook kwaad zijn als ze haar bal niet mee naar huis bracht. Er was geen geld voor een nieuwe. En het meisje speelde elke dag met haar bal. Dus wat moest ze nu doen? Teen voor teen ging ze heel voorzichtig toch wat dichter naar het moeras. Haar hondje bleef staan waar hij stond, grommend aan de rand van het gebied. Hij blafte waarschuwend naar het meisje, maar ze liep toch verder. Want zag ze haar bal daar niet liggen, nog maar een paar meter verder?

Terwijl het meisje verder en verder het moeras in wandelde, werden haar ouders stilaan ongerust. Hun dochter was niet meer in de voortuin en ze was ook nergens anders in de buurt. Waar kon ze gebleven zijn? Ze zou toch niet… Toen de moeder uitsprak wat niemand zich wilde afvragen, kwam het hondje de voortuin in gestormd. Woest blaffend wees het met zijn snuit in de richting van het moeras. Nu waren de ouders helemaal radeloos. Wat ze vreesden, was immers echt gebeurd. Hun dochter was ondertussen vast opgeslokt door het monster in het moeras! Ze haalden de andere dorpelingen erbij, maar niemand was dapper genoeg om een kijkje te gaan nemen bij het moeras. Ook de vader en de moeder van het meisje bleven met bevende benen aan de rand van het gebied als vastgenageld staan.

Gelukkig kwam op dat moment Gilles de Chin met zijn paard in het dorp aan. De ridder had net een toernooi gewonnen en was nu op weg naar huis om het goede nieuws te vieren. Zijn harnas was vuil en gedeukt van de lange reis en de harde strijd die hij achter de rug had. Maar zijn ogen fonkelden achter zijn vizier. Toen hij het rumoer op het dorpsplein zag, besloot hij af te stijgen en te vragen wat er aan de hand was. Al snel begreep hij dat er een klein meisje meegenomen was door een monster dat nog nooit iemand had gezien.

Dit is een kolfje naar mijn hand, besloot Gilles en hij sprong weer op zijn paard. De ouders van het meisje konden hem alleen maar handenwringend nakijken.

Toen Gilles aankwam aan de rand van het moeras, merkte hij meteen dat deze plek anders was dan alle andere plekken waar hij al avonturen had beleefd. Het stonk er verschrikkelijk en zijn tanden begonnen bijna meteen te klapperen van de kou. Er hing bovendien een dichte mist over de grond. De ridder liet zijn paard achter en stapte met getrokken zwaard behoedzaam het moerasgebied in. Hoe dieper hij de dichte mist in trok, hoe harder het stonk. Gilles snoof nog eens voorzichtig. Was hij zeker? Ja, hij was zeker! Het moeras rook naar zwavel! En dat betekende…

Voor Gilles iets kon doen, schoot een stekende vlam door de dichte mist zijn richting uit, gevolgd door een wild gebrul. Gilles schrok en kukelde bijna het moeras in. Maar hij was niet voor niets een ridder die net een toernooi had gewonnen. Hij herpakte zich en hield zijn zwaard dreigend voor zich uit. In de dichte mist doemde plots een enorm wezen op. Het had een kop die groter was dan zijn paard, woeste paarse stekels op zijn rug en een gitzwarte staart die venijnig heen en weer zwaaide, met grote punten erop. De verhalen waren dus toch waar, want voor Gilles stond nu een gigantische draak!

Achter de draak zag Gilles een klein meisje liggen, aan de ingang van een grot die overwoekerd was door doornstruiken. Ze was in een diepe slaap verzonken met haar hoofd boven op een bal, maar leek ongedeerd. Gilles zuchtte opgelucht. Hij deed een stap opzij en zag nu naast het meisje ook een bundel valeriaan op de grond liggen. Hij begreep meteen dat de draak het kruid gebruikte om het meisje in slaap te houden, zodat ze niet kon ontsnappen. Maar wat was het beest met het meisje van plan? Hij keek naar het monster dat zijn bek opnieuw opentrok om vlammen zijn richting uit te spuwen. De staart van de draak zwaaide rakelings langs zijn hoofd, Gilles kon nog maar net op tijd uit de weg springen. Wat het monster met het meisje ook van plan was, iets goeds kon het niet zijn. Gilles moest ingrijpen!

De draak keek zijn tegenstander wantrouwig aan. Gilles gooide zijn kin in de lucht en zijn zwaard omhoog. Het monster wist duidelijk nog niet dat het de dapperste ridder van het land tegenover zich had. Gilles had al heel wat toernooien en veldslagen gewonnen. Dit monster verslaan was een makkie!

Gilles stortte zich met zijn zwaard naar voren terwijl de vlammen hem om de oren sloegen. Het zweet droop al snel over zijn gezicht – om nog maar te zwijgen van de stank onder zijn natte oksels. Gilles vocht dapper, maar de draak was een grotere uitdaging dan de ridder had gedacht. Toen het begon te schemeren waren de draak en de ridder nog altijd aan het vechten, en Gilles begon uitgeput te raken.

Ondertussen was het kleine meisje wakker geworden. De draak had immers niet de tijd gehad om haar een nieuwe dosis van het slaapkruid te geven. Bovendien maakten de vechtende ridder en draak genoeg lawaai om een heel dorp wakker te maken. Het meisje zag hoe dapper de ridder telkens weer aanviel. Maar ze zag ook hoe moeilijk hij het had en hoe hij steeds meer wankelde. Ze aarzelde dan ook geen moment en sprong op.

Ze rende naar de ingang van de grot en trok daar een grote tak met doornen los. Daarna sloop ze dichter naar de ridder. Het duurde even voordat Gilles het meisje zag – hij had het nogal druk met de draak. Maar zodra hij het meisje zag, gooide ze hem de doorntak toe. ‘Steek die in de bek!’ gilde ze erbij. Toen het monster opnieuw een grote brul uitstoot-

te, klaar om weer vlammen te spuwen, gooide Gilles de doorntak snel in zijn bek. Een mond vol doornen is allesbehalve plezierig. De draak brulde van de pijn en zwaaide woest met zijn kop. De tak prikte nu ook in het oog van de draak en daardoor begon hij pas echt te brullen. Nu het beest afgeleid was door de pijn aan zijn kop, zag Gilles zijn kans schoon. Met een laatste krachtinspanning en een luide brul tilde Gilles zijn zwaard op en hakte de kop van het monster er in één keer af. Heel even bleef het muisstil, tot het meisje Gilles kraaiend van blijdschap om de nek vloog – en de ridder uiteindelijk toch nog omviel.

Gilles tilde het meisje – én haar bal! – op zijn paard en reed terug naar het dorp met haar. Daar werd de dappere ridder als een echte held ontvangen. Het hondje van het meisje bracht hem meteen zijn mooiste bot. Dagenlang werd er feest gevierd, waarbij er ook elke dag met de bal werd gespeeld. (En met de hond.) Vanaf die dag maakten de dorpelingen niet langer een omweg rond het moeras. Er werd ook niet langer verteld over het monster dat heerste, maar wel over het monster dat verslagen werd.

Wist je dat...

Elk jaar in het dorp Wasmes een processie gehouden wordt? Op pinkstermaandag wordt een jong meisje, *la pucelette*, uitgekozen. Zij staat centraal tijdens de processie op pinksterdinsdag waarbij het beeld van Onze-Lieve-Vrouw in een stoet door de stad gedragen wordt.

De drakenkop bewaard zou worden in een museum in Bergen? (Maar sssst, alleen jij en ik weten dat de bewaarde drakenkop eigenlijk niet van een draak is, maar van een krokodil.)